

## ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Πρὸς σύζυγον νάνον ἔχοντα γυναῖκα Παρασκευαίδη.

— Μὰ σ' τὸ θεό σου, ποῦ τὴ διάλεξες τόσο ὑψηλὴ γυναῖκα; Τί σοῦ ἦλθε νὰ τὴν πάρης;

— Δὲν καταλαβαίνεις; Γιὰ νὰ μοῦ σβύνη κάθε βράδυ τὴν κρεμαστὴν μου λάμπα . . . ποῦ δὲν φθάνω ἐγὼ νὰ τὴ σβύνω μονάχος μου.

Εἰς ἀνθυποκαπιστὴς καὶ εἰς ἐπιλοχίας εἰς τὴν μπιραρία.

Ὁ πρῶτος διατάσσει ἄφθονον Βισινάτον μετὰ τῶν ἐπιδορπίων καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐπιλοχίαν:

— "Ἄν τὰ πληρώσης αὐτὰ, θὰ σ' ἀφίνω νὰ με μιλάς με τὸ σύ.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς πληρώνει.

— "Ἄν κεράσης τώρα καὶ δυὸ μποτίλιες τοῦ Μονάχου, θὰ σὲ μιλῶ ἐγὼ με τὸ Σέξ.

Ὁ ἐξαετὴς Μπιμπῆς εἶναι ξαπλωμένος φαρδὺς πλατὺς κάτω, καταλερόνων τὰ ροῦχα του.

— Θὰ σηκωθῇς ἀπάνου ἢ ὄχι, τοῦ λέει ἡ μαμά του.

— Θὰ με δώσης ἕνα πορτοκάλι, γιὰ νὰ σηκωθῶ.

— Ὅχι δὲν θὰ σοῦ δώσω.

— Κι' ἐγὼ δὲν θὰ σηκωθῶ—δὲν θέλω γὰρ σοῦ περᾶση τὸ πείσμα.

## ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Φαμπρικαδόρω. Ἡ ποίησις φεύγει τὰς περιλήψεις, ὅσον οἱ φοιτῆται τῆς νομικῆς τὸν κ. Ροντήρη. Διὰ τοῦτο συμβαίνει αὐτὴ ἡ ἀβαρία τῶν 50 %! Διὰ τοῦτο ἐπίσης σοῦ φεύγουν τὰ deux astres noirs ! ! !

Ἡ διεύθυνσις.

## ANA THN ITALIAN.

BARI 9)21 Φεβρουαρίου 1882.

## Μετὰ τὸ καρναβάλι.

Ἀνιδῶνς ἡ αὐγὴ σκυθρωπάζει καὶ ὡς ἐταίρα τὴν ἀντίζηλον ὑβρίζουσα διὰ λεπτῆς βροχῆς τὴν πόλιν ρυπαίνει καὶ προπηλακίζει τὴν νύκτα, ἢς τὴν λάμπην καὶ τὴν τύρβην ἡ ἀηδία καὶ ὁ κάματος ἀπεσώβησαν.

Φαῖδς, κατερρύπακσμένος ὁ οὐρανὸς, ὡς μέθυτος κυλίσθεις ἐν τῷ βορβόρῳ, κτηνώδες σκῶμμα τοῖς ὑπ' αὐτὸν τὴν κεφαλὴν κλίνουσι καταπέμπει· φαῖδς καὶ ὠχρότατος ὁ ἀὴρ βασιανίζει τὰ νεῦρα· μεστὰι ἰλύος βρωμερᾶς αἱ ὁδοί

ἐπιδεικνύσι τὴν μεταμόρφωσιν τοσούτων ὀνείρων καὶ πόθων, ὅσοι ἐν τῇ μέθῃ τῆς παννυχίδος περὶπταντο· τὸ χρῶμα τῆς ἰλύος λαμβάνουσαι ὑπὸ τὸ καρηβαροῦν μέτωπον αἱ ιδεαὶ ἀνιαιαὶ ἀναστρέφονται ὡς νυκτερίδες ἐν τῇ καθύγρῳ σκιᾷ τῶν θόλων καταπίπτοντος μελάθρου.

Ἐν τῷ ἀνιαιῷ ἡμίφωτι, ἐν τῷ ὑγρῷ ἄερι, ἐν τῷ βορβόρῳ ὡς χορὸς φασμάτων, ἐξέλιπεν, ἠφανίσθη ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἐκστίλβων, γελῶν καὶ τυρβάζων κόσμος, ὃν ὑπὸ μυσταῖς ἀναβολὰς τὸν ἀληθῆ κόσμον ἐκπροσωποῦντα, ἡ τρέλλα ἀνὰ τὴν παννυχίδα ἤλαυνεν ἐμμανῆ. Ἐξῆσε μίαν νύκτα ὅπως ἡ ἀνθρωπότης ζῇ ἐνὰ αἰῶνα· ἐξῆσε μεταπίπτων ἐναλλάξ καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀπὸ τῆς τραγῳδίας εἰς τὴν κωμωδίαν, ἀναλαμβάνων τὴν ὑφὴν τοῦ δράματος, τρελλὸς ἐξ εὐθυμίας ἢ ἀπογνώσεως, ἀλλὰ τρελλὸς πάντοτε, καὶ οὐδ' ἄπαξ δυνηθεὶς νὰ συλλογισθῇ ὅτι τοῦ δράματος ἡ καταστροφή ἢ κωμικοῦ ἢ τραγικοῦ, ἐπῆρχετο ἐσπευσμένη, μοιραία, ἀναπόφευκτος καὶ μία, ἡ ἀνήλιος καὶ βορβορώδης αὐγὴ.

Καρηβαρῶ· χωρὶς ν' ἀποθέσω τὸ ἀπὸ μέλανος εἰς φαῖν μεταβλήθην ἔνδυμα ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ γραφείου μου ἑδρας καὶ καταρρίπτω ἐπὶ τὸν χάρτην τὰ φαῖα ἐκρίμματα τοῦ κεκηνηκότος ἐγκεφάλου μου· ἀλλὰ τὸ φαῖν αὐτὸ ἀστραπιαίως τῆς φλογὸς λαμβάνει τὸ χρῶμα ὅταν ἀναπολῶ τοὺς ὀφθαλμούς σου τοὺς μαύρους· αἰσθάνομαι κεκμηκῶς τῆς παραλύσεως τὸ ψῆχος κατὰ μικρὸν ἐξωθεν καὶ εἰς τὰ στήθη μου εἰσδύει· ῥιγῶ· τὸ κρῦος ὡς ὄφιν ἔρπει εἰς τὰς φλέβας μου καὶ τὰ χεῖλη μου μόνον φλεγμαίνουσιν ἔτι ἀπὸ τοῦ πυρὸς τοῦ φιλήματός σου.

Τὸ φιλῆμα αὐτὸ ὑπῆρξεν ὁ δεσμὸς τοῦ δράματος· ὁποῖα ἔσται ἡ λύσις;

Εἶχες λησμονήσει τὸ γέλωτα ἀποθανόντα ἐπὶ τὰ ἡμιάνοικτα χεῖλη σου, μετ' ἡκούες σοβαρὰ καὶ σοὶ ὠμίλουν περὶ τῶν κωμωδιῶν τῶν κατὰ τὰς ἀποκρέω χορῶν· μοὶ ὑπενθύμισας μίαν εἰκόνα τοῦ Gerome — Après le bal — Ἐν τῷ σκιόφωτι χειμερινῆς ἡοῦς, ἐκεῖ, ἐν τῷ σκυθρωπῷ δάσει τῆς ἐκ χιόνος κεκαλυμμένης γῆς, δυὸ μετημφισμένοι ὑπεγεύρουσι τὴν ἐκτάδην καταπεσόντα Pierrot· ἡ σπάθη τοῦ ἄλλου ἐκείνου, ὅστις ὑπὸ τῶν δύο μαρτύρων του συνοδευόμενος ἀπομακρύνεται σπεύδων, διήλθε τὸ σῶμά του· κηρύμνησε, ἐμέθυσε, ἠγάπησεν καὶ ἠνέσκει μετὰ τὸν χορὸν, περιβαλλόμενος ἔτι τὰ ἱμάτια τῆς ψευδοῦς του ὑπάρξεως· εἶναι ἡ καταστροφή μιᾶς κωμωδίας αὐτῇ.

Προσῆλθας τοὺς ὀφθαλμούς σου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ ἐν τῷ βλέμματί σου ἀτενεῖ ἐπὶ στιγμὴν κατωπρίσθη ἡ ἐν τῇ φαντασίᾳ σου δρασκεῖσα πρὸ τῆς κατα-

στροφής εκείνης σκηναίᾳ· αἴφνης ἐστράφη πρὸς τοῦ θεω-  
ρείου· τὴν θύραν καὶ ὁ ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ὠτός σου χρυ-  
σοστεφής ἀδάμας ἔβαλεν ἀστραπὴν· κιτρίνην· ἐταράχθη.

Θέλω ὅλην, ὅλην τὴν νύκτα αὐτὴν ν' ἀναπολήσω ἀ-  
γρυπνῶν ἐν τῇ πρῶτῃ. . . .

Ἡ ὀρχήστρα δίδωσι τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τοῦ  
στροβίλου καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸ πλῆθος ἀνακινεῖται.  
Πλῆθος φαντασιῶδες, ἀδιάγραπτον, ἀόριστον, ἐκφεύγον  
τὸ βλέμμα κατ' ἄτομον καὶ ἀνακυκλῶμενον ἐν τῇ συνεχεῖ  
τύρῃ, ἐν μέσῳ ἀρρήτου συγχύσεως μορφῶν καὶ χρωμά-  
των ὡς ἐν μόνον ὄν, ὡς μία Βακχίς ἢ θάλασσαν. Ἦχει  
τὸ προανάκρουσμα. Κατερχόμεθα ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐκεῖ

ἐνθα ἡ τρέλλα ἐν χαρᾷ  
τὰς πύλας μαγικῶν δωμάτων  
ἀνοίγει· αἰρεται μακρὰ  
τύρῃ γελῶτων καὶ ἁσμάτων  
καὶ μαίνεται μέσῳ φωτός  
καὶ μέθης καὶ βοῆς, διττὸς  
κόσμος φασμάτων.

Καὶ ἰδοὺ ἡ μελωδία τοῦ «παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δου-  
νάβεως» δειλὴ καὶ διακοπτομένη κατ' ἀρχάς, ἐκρήγνυ-  
ται, διαχέεται εἰς κύματα ἀρμονικὰ ἀναπαλλόμενα, βι-  
αίως ἐπιπίπτοντα ἀλλήλων, εἴτα βραδεῖα καὶ νωχελὴς  
στένει, μειδιᾷ μελαγχολικὴ καὶ πάλιν ζωηροτέρα ὑψου-  
μένει· σπεύδει, γελᾷ, ἀναφωνεῖ, ἐκπνέει.

ὦ! ἔρωτα μιᾶς στιγμῆς  
τὸ ἄσμά σοι ζητεῖ τοῦ φίλου  
ἐλθέ Φ . . . καὶ ἡμεῖς  
ρίφθωμεν μέσον τοῦ ὀμίλου  
ἐνθα ἐν ζάλῃ ἐμμανεῖ  
ἀνακυκλᾷ ἡ ἡδονὴ  
δίκην στροβίλου.

Τῆς μουσικῆς ἡδυπαθεῖς  
γελῶσι, στένουσιν οἱ τόνοι,  
καὶ ὁ βραχίων μου δεθεῖς  
ὑπὸ τὸ στέρνον σου ὡς ζῶν  
αἰσθημαίνουσιν καὶ ἐρυθρὰν  
σ' ἐλκύει.

Μεθύω . . . . ποσάκις σ' ἐκάλεσα ἐπὶ τὸ στῆθός μου  
κινδυνεύον νὰ ἐκτραγῇ ἀπὸ τῆς πλημμυρούσης αὐτὸ ἔρω-  
τιώσης ζωῆς, καὶ τὴν νύκτα αὐτὴν μόνον ἐπὶ τὰ πτερὰ  
τῶν πύθων μου φερομένη ἀφέθης κατὰπεσοῦσα ἐν τῇ ἀγ-  
κάλῃ μου . . . Μεθύω· μὴ εἶναι ὄνειρον;

Ἡμίγυμνον πρὸς τὸ ἐμὸν  
τὸ στῆθός σου βιαίως πάλλει  
κ' ἐνῶ γλυκὺν τὸν στεναγμὸν  
καὶ τὸ μειδίαμα ἡ ζάλη  
ἐπὶ τὰ χεῖλη σου καλεῖ,

ἀόρατος ἡμᾶς κηλεῖ  
πυρὸς ἀγκάλη.

Καὶ ἀναπνέω ἀφρονῶν  
τοὺς στεναγμούς σου καὶ τὸ μῦρον  
τῆς κόμης σου, ἦν ἐξ ἀγνῶν  
τοῦ πρώτου ἔρωτος ὀνείρων  
στέμμα κοσμεῖ . . . .

Σιγᾷ ἡ μουσικὴ αἴφνης . . .

Ἐκεῖ, παρὰ τὴν καμπὴν τοῦ διαδρόμου, ἐνῶ ἀνηρό-  
μεθα εἰς τὴν αἶθουσαν, τὰ χεῖλη μου φρικιδῶντα, φλεγ-  
μαίνοντα ἐζήτησαν τὰ χεῖλη σου . . . καὶ ἔκλεισας τοὺς  
ὀφθαλμούς μικρὰν, ἀδιέγνωστον ἀνακραυγὴν ἀφείσα.

Ἀποτιθεῖσα τὴν κύλιχα ἀφ' ἧς εἶχες πῖσι τὸν ὑπὸ νέ-  
φος ἀφροῦ ταρασσόμενον ξανθὸν κεραυνόν, ἐστέναζες.

Εἶχες ἀναμνησθῇ τῆς Ῥώμης σου. ὦ! αἱ ἀπόκρεω  
ἐν Ῥώμῃ! Καὶ τοὺς χοροὺς τῶν τεσσάρων μεγάλων θε-  
άτρων, καὶ τὰ θεάματα τοῦ Corso, καὶ τὴν *Barbero-*  
*drogiata* (*Corsa dei Barberi*) καὶ τὰς πλουσίας, εὐφυνεῖς,  
μυριοποιικίας στολὰς τῶν μετημφιεσμένων, καὶ τὸν νυ-  
κτερινὸν περίπατον τῶν *mocoletti* εἶχες θελήσει νὰ μὴ  
ἴδῃς ἐφέτος ἐδῶ παραμένουσα· ἀλλὰ τοῦ ἐν ταῖς αἰθού-  
σαις τοῦ καλλιτεχνικοῦ Συλλόγου δοθέντος χοροῦ στε-  
ρηθεῖσα· ἐλυπεῖσο.

Ἵπῃρξε λαμπρὸς ὁ χορὸς ἐκεῖνος· οἱ ἐν Ῥώμῃ καλ-  
λιτέχναι, Ἰταλοὶ, Γάλλοι, Ἀγγλοὶ, Ἰσπανοὶ, Γερμανοὶ  
εἶναι πολλοὶ καὶ ἀδελφωμένοι διὰ τῆς κοινῆς αὐτῶν ἀ-  
σπίλου ἐρωμένης, τῆς τέχνης.

Ἡ μεγάλη αἶθουσα τοῦ Συλλόγου εἶχε μεταβληθῇ  
εἰς ναὸν Ἰνδικόν· τὸ θέαμα ἦν ἐκπληκτικὸν διὰ τὴν λαμ-  
πρότητα, τὴν ἐντέλειαν τῆς θεατρικῆς ἀπομιμήσεως,  
τὸν πλοῦτον τῶν κοσμημάτων. Αἱ ἐκ γρανίτου κίονες  
τοῦ περιστηλίου ἔφερον ἀντὶ κίονοκράνων χρυσᾶς τερα-  
στίους κεφαλὰς ἐλεφάντων· ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ἐπὶ  
ὑψηλοῦ βάθρου ὠρθοῦτο ἐκστίλβον τὸ χρυσοῦν τῆς θεό-  
τητος εἰδῶλον· ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ βάθρου ἐπεφαίνετο  
ἐκάστοτε Πουλτσινέλλας τις ἢ Ἰσπανὸς ἱππότης, Μαρ-  
γαρίτα τοῦ Φάουστ, καρδινάλιος ἢ μάγισσα. Αἱ στολαὶ  
τῶν μετημφιεσμένων θαυμάσιαι διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν  
ἱστορικὴν ἀκρίβειαν· καὶ ὑπὸ ταύτας οἱ ἐν Ῥώμῃ φέ-  
ροντες τὰ λαμπρότερα ὀνόματα ἐν τῇ ἀριστοκρασίᾳ τοῦ  
πλοῦτου, τῶν γραμμάτων, τῆς τέχνης, ἐν τῇ διπλωμα-  
τίᾳ, ἐν τῇ τιτλοφόρῃ εὐγενείᾳ. Καλλιτέχναι πεφημι-  
σμένοι, συγγραφεῖς ἐνδοξοί, ὑπουργοί, πρέσβεις, πρίγ-  
γηπες, δούκισσαι, βασιλίσσαι τῆς καλλονῆς, τρεπεζίται,  
μεγιστάνες.

Ἐν Τουρίνῳ ὁ χορὸς ὁ ὑπὸ τῶν καλλιτεχνῶν ἐν τῷ ἑαυτῶν συλλόγῳ ἐπίσης δοθεὶς ἐπέτυχεν ἐκλάμπρως· παρήσαν μέχρι τῆς πρωίας ὁ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως, ἡ μήτηρ καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς βασιλίσσης· καὶ ἡ ἐξοχωτέρα Πεδεμόντιος ἀριστοκρατία.

Ἄν δὲν μ' ἐδέσμευεν ἡ ὑπόσχεσίς σου νὰ διέλθωμεν ὁμοῦ τὴν νύκτα ἐν τῇ πεζῇ τῶν ἐμπορῶν τούτων παννυχίδι, τὴν πρωίαν ταύτην θ' ἀπεσυρόμην ἀπὸ τοῦ S. Carlo τῆς Νεαπόλεως, ἐνθα ὁ μέγας χορὸς τῶν μετρηφισμένων ἐκάλει τὴν ἀνατολικὴν μου φαντασίαν ἵνα κηληθῇ ἐν τῇ μεσημβρινῇ διαχύσει τοῦ κομποτάτου Νεαπολιτανικοῦ κόσμου.

Μεϊδιὰς· ἐπεθύμησες τὸν καλλιτεχνικὸν σύλλογον τῆς Ῥώμης σὺ, ἐγὼ τὸ S. Carlo· ἔχομεν ἴσως ἀμφοτέρω δίκαιον. Ὅπως σὲ συνοδεύσω μέχρι τῆς κατοικίας σου, κατεσπιλώην ὑπὸ τῆς ἱλύος ὄλος· ἴσως κοιμησάι τώρα· ὅταν ἐξεγερθῇς καρηθαροῦσα καὶ σὺ, κεκμηκυῖα εἰσέτι, ὑπὸ τῆς ἀνίας βασανιζομένη τί πρῶτον θὰ συλλογισθῇς; ἐμὲ, ἢ τὰ κατὰφάρετα μετὰξίνα πέδιλά σου καὶ τὴν σηρικὴν ἐσθῆτα, κατεβρύπωμένην ὑπὸ κονιορτοῦ;

**Ἀγασίλαος.**

## ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ.

Ἦτο τὸ παρελθὸν Σάββατον· ὥρα περίπου δυνάμει· ἐπρόκειτο ὁ ἀποτυχὼν βουλευτὴς Ἀγυῖας καὶ Ναυπακτίας καὶ ἐπιτυχὼν Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ἐναρξιν τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου, ἵνα διδάξῃ τοὺς μέλλοντας Βουλευτὰς καὶ κυβερνητὰς μας τὸν ἐκλογικὸν νόμον, τὸν ρουσφετικὸν νόμον, καὶ τὰ Βελενδζικὰ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἐν ἐλλείψει πολέμου, Ἰωαννίνων, μαχῶν μυριονέκρων καὶ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἐφέτος εἴχομεν πανεπιστημιακὰς διαδηλώσεις, μαγκουριές, Κωνσταντινίδη, βεβόλβερ, Πατσόπουλον κλπ. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ὁ πόλεμος δὲν ἐτελείωσε, πρὸ μηνὸς ἀκόμα εἶχε διαδοθῇ ὅτι καὶ ὁ Ῥοντῆρης θὰ ἔβαινεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Ἐπιτίμου Κωνσταντινίδου, ἐφ' ᾧ καὶ εἶχεν ἐμποδισθῇ τότε ἡ ἐναρξίς. Προχθὲς ὁμῶς ἠνεώγησαν αἱ πύλαι τῆς Νομικῆς αἰθούσης καὶ εἰσέβρευσε κόσμος φοιτητῶν, με ἀγρίαν τὴν φυσιογνωμίαν, ἡδυπαθέστερον τοῦ δέοντος ἐκάστου κρατοῦντος τὴν ῥάβδον ἢ τὴν μαγκουρὴν, τὴν μασκότ ἢ τὸν ἰνδικὸν κάλαμον, τὸν μπαλταῖν ἢ τὸν κεφαλοθράυστην. Πλὴν τῶν φοιτητῶν τῆς Νομικῆς ἦσαν καὶ ἄλλων σχολῶν φοιτῆται, καταπλημμυρίσαντες τὴν αἴθουσαν· πλὴν δὲ φοιτητῶν ἦσαν καὶ δικηγόροι ἱκανοὶ, ἐπικουρία προσελθόντες τοῦ συναδέλφου τῶν κ. Ῥοντῆρη. Ἦδη αἱ ῥάβδοι ἤρχισαν νὰ κροτῶσιν ἀπειλητικώτατα, καὶ φυσιογνωμίαι ν' ἀλληλοσπουδάζωνται, τὰ μπαστούνια νὰ δοκιμάζωνται, οἱ δικηγόροι ν' ἀσχάλλωσι καὶ ἡ αἴθουσα νὰ θερμαίνεται τόσῳ πολὺ, ὥστε νὰ ἐγκυμονῇ ἐκρηγνῇ.

Εἰς τὴν ψυχολογικὴν ἢ μάλλον θερμολογικὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐφθασεν ὁ ἀναμενόμενος καθηγητὴς, φέρων ὄχι πλέον γεφάνους διὰ τὸν κ. Δηλιγιάννην ἐπανκακῆμποντα

ἐκ Βερολίνου, οὔτε ψῆφον δικαιολογητικὴν διὰ τὸν κ. Κουμουνοδούρον ὑποτροφιστολέα τοῦ υἱοῦ του, ἀλλὰ τὴν ὡς χόδζα ἡ φιλοσόφου κυνικοῦ ἀλλόκοτον κεφαλὴν του, τὴν ὁποίαν ἐπαρουσίαζε φιλοφρόνως εἰς τὸ ἐξηγητῶμενον ἀκροατήριον.

Τὴν κεφαλὴν αὐτὴν προσφερομένην τὴν ὑποδέχονται κατ' ἀρχὰς ἀρχομένην λαλεῖν ἀθῶα ῥαβδοκροτήματα ἐπὶ τῶν θρανίων· ἀλλὰ τῶν φίλων τοῦ Ῥοντῆρη τινὲς μὴ ἀνεχόμενοι αὐτὰ ζητοῦσι νὰ τὰ ἀναστείλουν. Καὶ τότε ἀρχεται ῥαβδομαχία ὁμηρικὴ, διαρκέσασα δεκάλεπτον, τοῦ Ῥοντῆρη ὥχρου καὶ μουρμουρίζοντος τὸ μάθημά του, τῶν ῥάβδων πιπτουσῶν καὶ βαρουσῶν, τῶρα συμπλεκομένων καὶ τώρα χωριζομένων, ὅτε εὐφυὲς φοιτητὴς ῥίπτει ἀπὸ βεβόλβερ βολὴν κατὰ τοῦ φατνώματος, τραποῦσαν ἱκανοὺς εἰς φυγὴν· ἀλλὰ καὶ οἱ ἐμεινάντες πάλιν ἀρχίζουν τὰ Γιούχα! τὰ Κάτω! τὰ Ἐξω! τὰ ποδοκροτήματα, ὅτε ὁ πρύτανης πλησιάζων τὸν διδάσκαλον τὸν παρακαλεῖ νὰ παύσῃ. Οὗτος μετ' ἀνοχῆς Χριστοῦ παραλαμβάνει τὴν λαλοῦσαν κεφαλὴν τοῦ μὴ λαλοῦσαν πλέον καὶ ἐν μέσῳ πάλιν γιούχα, ἔξω, κάτω καὶ φυσιογνωμιῶν ἀγρίων τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸν οἶκόν του εὐτυχῶς καλῶς ἔχουσιν. Ἡ συνάθροις παρετάθη ἄχρι τῆς 4ης, ἦλθεν ἐκεῖ καὶ ὁ ὑποφρονάρχης καὶ περιπολία, ἀργὰ δὲ ἡ συνάθροις διελύθη.

Ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἐκείνου ὁ γέρο Μητσόπουλος σείων τὴν κεφαλὴν του:

— Ἄχ! τί νὰ τεκταίνεται καὶ γιὰ τὸν γαμβρό μου!

## ΑΡΤΟΝ ΣΠΗΤΙΚΟΝ!

Τὸ παρὰ τὸν Σταθμὸν τοῦ Σιδηροδρόμου ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμοῦ **Ἀτμοκίνητον**

**ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΑΡΤΩΝ ΚΑΙ ΖΥΜΑΡΙΚΩΝ**

**Α. Παρασκευοπούλου καὶ Σας**

κατασκευάζει διὰ μηχανῆς εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀγορᾶς τιμῆς ψωμί λαχταριστὸν, ἀπὸ καθαρὸν σιμιγδάλι, χωρὶς φαρίνα, σωστὴ ὁκτ καὶ ὅταν εἶναι καὶ δύο ἡμερῶν, γλυκύτατον καὶ μετὰ δύο ἡμέρας, χωρὶς νὰ χάνῃ τὴν οὐσίαν του.

**ΠΡΟΣ**

τούτοις κατασκευάζει πρώτης ποιότητος ζυμαρικά, **Μακαρόνια, φιδέ, κλπ.** Κάμνει

**ΑΠΟΣΤΟΛΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ.**

**Υ**

**ΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ** δύο, ἐν εἰς τὴν Παλαιὰν ἀγορὰν εἰς τὸ Λαχανοπωλεῖον **Παππανικολάου** (Καμπούρη) καὶ ἄλλο ἐν τῇ Ὁδῷ Ἑρμοῦ ἀπέναντι τοῦ Καταστήματος Μαϊφάρτ.

**Κ**

καὶ κάρρα μετὰ τὸν κώδωνά των διὰ τὰς συνοικίας (ΣΤ'. 2).